

שיא ריית יעקב

ביטאון

יוצא לאור על ידי מרכז מוסדות נדבורנה ביתר בארה"ק | בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שנה ט' | גיליון שצ"ז | פרשת אמור תש"פ

יציאת השבת	כניסת שבת	ביתר - ירושלים
20:43	18:49	ת"א - בני ברק
20:40	19:06	לונדון
21:50	20:16	ניו יורק
21:13	19:39	הזמנים לפי שיטת ר"ת

"מן הבאר הוא" דא"ח מכ"ק מרן אדמו"ר זצוקללה"ה

אמור אל הכהנים. המדרש מסמך את הפסוק אמרות ה' אמרות טהורות דקאי על התורה לפסוק אמור אל הכהנים, כי דומה קדושת התורה של לומדיה לקדושת הכהנים בפרט זה שקדושות אלו אינן קדושות התלויות בדבר.

כ"ק מרן אדמו"ר זי"ע, שב"ק פרשת אמור תשנ"ד

דברו אמת וקיים לעד!

מפז ומפנינים.
ובי יתפאר ילדו אשה, שזכה לבחינת ישקני מנשיקות פיהו של אמרות ה' אמרות טהורות? וכי קדושה נשגבה זו, היא קדושה של עצמו? כי אם לא אותה קדושה המופיעה בחסד ה' החנם על הני אינשי שמפסטי טבין באורייתא קדישא, לא היה הלימוד כלשעצמו - פועל כלום, יתר משאר לימודים שבעולם, אלא אך ורק החיות האלוקית הנוראה מאד, המרחפת על פני המים של התורה הקדושה, היא שעמדה לו לברית התורה הקדושה שאין קדושה כקדושתה.

על כן, מובן ביותר, שהמדרש בפרשתינו, כאשר הדבר דבור אודות הכהנים משרתי ה', הסמיך תיכף לו את הפסוק: "אמרות ה' אמרות טהורות", שעיקרו נאמר על התורה הקדושה, ללמד את האדם, מה כהן זה אין לו במה להעריך את כהונתו בגדלותו או בקטנותו, כך לומד התורה הקדושה, אין הדבר תלוי בו, מצד אחד להתגאות שזכה לקדש הקדשים של התורה, ומצד שני ליפול בדעתו על ידי נמיכות מדרגתו, ולכן עלול הוא מעונה פסולה שכזאת - לזנוח את עסק התורה הקדושה, וללכת שובב בדרך לבו, כי ממילא אינו זכאי לקדושת התורה. לא כן יחשוב... כי האמת היא שהתורה קדושה מצד עצמה, ולא מצד הלומדים אותה, וגם איש אשר עדיין לא הכשיר לבבו על ידי עצם הלימוד הקדוש יזכה לכל הקדושות והטהרות של כל העולמות, והשם יתברך יזכנו להיות אנשים כשרים כרצונו יתברך.

אותה דרגה קדושה מצינו גם בדרגת הכהונה, זרעו של אהרן נבחרו על ידי נורא עלילה בלי שום הכנה מוקדמת, כי הרי הם לא זכו לאותה כהונה קדושה בבחירתם הטובה אלא הם נולדו לתוך המציאות הקדושה הזאת, שעליהם לברך את בני ישראל באהבה מחמת שכך רצה הבורא ובהם בחר ה'.

לא יהיה כהן בעולם, שירגיש רמות רוחא על היותו מזרעו של אהרן קדוש ה', אלא יגיל וישמח על חלקו החנם הלוה, ואשר בידו מתנה טובה מבית גנזיו של הקדוש ברוך הוא, מצד שני, לא יחרד לבבו, שמא הפסיד כהונת השם על ידי נמיכות מדרגתו, חס ושלום, ואשר על כן יחוש כי אין ערך לכהונתו ולעמידתו לפני השם יתברך, חס ושלום. לא כן הדבר, כי אין הכהונה מתת עצמו כי אם נועד לכך מן השמים.

בדיוק כחזיון הזה, שגבה וגדלה מעלת התורה הקדושה, וקדושת לומדיה המופלגים יתר מכל המעשים הטובים שיש בעולם, כי אם אדם טיהר לבבו, פעל ועשה מעשה טוב, הרי שקנה לו ולחלקו את המעשה הטוב ובגין כך זכאי הוא לתואר חסידותו וערך מעלתו [ואשר על כן עליו להזהר שלא להתגאות כלל בכך], מה שאין כן בענין הזכות לאסוף קניני התורה רבים, המעמידים את האדם על דעתו ועל דעת קונו, כביכול, הרי לא עצם אסיפת הידע בתורה מקנה לו לאדם את הודו והדרו, אלא עצם ההתדבקות שלו בבורא החי, הנמצא, כביכול, בתוכי התורה הקדושה, הנעימה

הפלא הכי עצום שיש בבריאה היא היכולת של הברואים לדעת את דבר ה', איז טהור כה' ואין קדוש כאלוקינו, וממילא אמרות קדשו של מי שאמר והיה העולם, הן פלא שאין היכולת האנושית מסוגלת להבינו, אחת אנו יודעים, שאמרה שיצאה מפי עליון היא מקור כל הטהרות שאין כדוגמתה, אין כערכה ואין יכולת להמשיך לה משל, או להשוות לה השוואה, כולה מופרשת וטהורה במדעו של חי עולמים, ישתבח שמו.

באיזה שהוא מקום, האדם השלם הזוכה להיות דבוק בדברי החכמה שיצאו מפי הגבורה, הרי שהוא בעצמו נדבק בשכינה, ונעשה מרכבה אליה, כי לא חכמה של ריבוי כשרונות יש כאן, אלא הדביקות הגדולה בחי החיים בו יתברך, דבר זה אינו קשור כלל אל מצב ומעמד האדם הלומד ומעיין בתורה הקדושה, כי דבר זה הוא עצם עצמיות התורה הקדושה, עצם האלוקות כביכול, שאין לו שייכות להכנת בני אדם. זאת היא התורה של הקב"ה - תורה שאינה צריכה את הקדושה דלתתא.

אמנם אמת נכון הדבר, כי אינו דומה למי שלומד תורה אחר הכנה דרבה, שאור התורה מאיר ומזריח עליו ביותר, והקדושה מפעפעת בקרבו וממלאת את כל כולו, אך לית דין ולית דין, כי עצם התורה הקדושה - אמרות ה' אמרות טהורות, טהורות הן ללא שום סיבה אחרת הבאה ממקור חיצוני, כי אמת ה' לעולם.

דברות קודש

מנ"ק מוך אדמו"ר שליט"א

ליל שבת קודש פרשת אמור תשע"ה

הרוחני שניזונת נפש הישראלית בזו העולם, וע"כ כבוא יום השבת בעולמנו, אזי משתנית ומתקדשת כל הבריאה כולה, וכל אשר נשמה באפו, טעום יטעום מנופת צוף קדושתה, ויזכה למנוחה מכבלי היצר הלופת את האדם בששת ימי המעשה, וכפי שפירש"י הק' עה"פ (בראשית ג, ז) ויכל אלהים ביום השביעי, מה היה העולם חסר, מנוחה, בא שבת בא מנוחה. שהמנוחה האמיתית לאדם, היא, שיהא לבו פנוי ביתר שאת וביתר עוז לתורה ולתפילה ולעבודת הבורא, ומה נמתקו מאוד דברי רבינו בחיי זהו כונת עה"פ (בראשית מט, טו) וירא מנוחה כי טוב ואת הארץ כי נעמה, ויט שכמו לסבול ויהי למס עובד. וז"ל: מאס דרך מלחמה והחילול וראה מנוחת התורה כי טוב, זהו הגיון התורה שצריכה מנוחת הגוף ויגיעת הנפש בהפך מעסקי העולם שצריכים יגיעת הגוף ומנוחת הנפש. ומפני שעסק התורה צריך פנאי והשקט הגוף, וא"א שתתקיים במי שיש לו טרדות ואנחות ע"כ תקנו לנו רז"ל בתפלה: השיבה שופטינו כבראשונה ויועצינו כבתחלה והסר ממנו יגון ואנחה, ואין הכונה במתפלל שישב לנו הש"י השופטים והיועצים כדי שינגוש עסקי חובותיו, ולא לזה כוון ישעיה שאמר: (ישעיהא, מו) "ואשיבה שופטיך כבראשונה ויועצין כבתחלה", אבל עיקר הברכה היא ודבר הנביא הוא סוד העבור, שאנו מבקשים את הש"י שישבו לנו השופטים שיהיו יושבים בלשכת הגזית לשפוט בינינו כבראשונה ולתת עצה כבתחלה, ואז יהיו כל ישראל מוכנים לקבל המושכלות ומשיגים באותו זמן ידיעת השם יתברך, כענין שכתוב: (ישעיה יא, ט) "כי מלאה הארץ דעה את ה'" וגו', ולכך סמך לזה: והסר ממנו יגון ואנחה, שאי אפשר להשיג ידיעת השם על השלמות עם הגיון והאנחה רק עם השמחה ועם המנוחה, והנה ברכה זו תקנוה אחר ברכת "תקע בשופר" שהיא מדברת בקבוץ גלויות: כי טוב. כלשון: (משלי ז, יב) "כי לקח טוב נתתי לכם", ואת הארץ, מלשון: (יהזקאל לו, כ) "ומארצו יצאו" שתרגמו ומאורייתיה, כי נעמה, על שם: (משלי ג, יב) "דרכי דרכי נועם": ויט שכמו לסבול. עול תורה, וכן כתוב במתן תורה: (שמואל ב, כג) "ויט שמים וירד", ויכלול עוד "ויט שכמו לסבול" שהיה משפיל עצמו, ומכאן ראוי לכל לומדי התורה להיות בהם מדת השפלות: ויהי למס עובד. שהיה משועבד לכל ישראל ומעלה להם

אינה נדחה, ע"כ. הרי, דכיון שהקב"ה ברא את השבת בעצמו ללא אמצעי, אינה ניתנת לדיחויי בכל אופן שהיא. משא"כ שאר הימים טובים, אפשר לדחויי ע"י זקני הבי"ד של מטה, שהם ההשתלשלות האמצעי ממקציא בריאת העולם ותורתיה. ולכן פתחה התורה לומר פרשת המועדות, ולאחריה נקט מסכת שבת, כיון דבראשית הבריאה נתהווה שבת קודש, כי היא מקור הברכה, וממנה ניזונים ההשפעות של כל המועדים, שהם בחי' (קהלת א, ז) כל הנחלים הולכים אל הים, כדאיתא בזה"ק (פר' יתרו דף פח). כל ברכאן דלעילא ותתא ביומא שבעאה תליין, ולכאורה יל"ד, דבשלמא בעוה"ז איכא למימר דכל מעשי ידי אדם מתברכים מהאי יומא רבה, אלא בשמים ממעל מאי שייך גביה לומר שמתברכים לעילא מיניה, אולם לפי דברינו יובן היטב, דכיון ששבת קודשינו הוי מעשי ידיו של הקב"ה גרידא ואין זולתו, הוי היא המפרנסת והאמצעי להשפיע שפע רב לכל העולמות שבשמים ממעל, ולאחריה יורדת ממנה השפעתה על הארץ מתחת לעם סגולתו. ולכן נכתב בתורתנו בפ' ויקהל אלה הדברים וגו', ולאחמ"כ פרשת השבת, להשמיענו, שהיא המקור והצינור לכל הברכות והישועות. ולכן נאמרה זאת בלשון הכתוב, ששת ימים "תעשה" מלאכה ולא "תעשה" מלאכה, לומר לך, שמכוח השפעת קדושת השבת וסגולתה, תהא מלאכתך נעשית מאליה.

איתא בחז"ל (שבת ק"ה), אמר ר' יוחנן משום ר' יוסי, כל המענג את השבת נותנין לו נחלה בלי מצרים, שנא' (ישעיה נה, ז) אז תתענג על והרכבתך על במתי ארץ וכו'. וביאר שם במהרש"א ז"ל: ועי"ל, דעונג שבת הוא נוגע לדבר רוחני לנפש יתירה לזכות בה ליום שכולו שבת דאין לה גדר במקום, כך שכר עונג ההוא אין לו גדר במקום דאין לו שיעור, ע"כ. חזינו מדבריו המלהיבים, שחובת האדם להתענג בשבת בחפצי שמים, כי היא היא העונג האמיתי, וממנה יזכו להתברך בכל מילי דמיטב. וכבר אמרו חז"ל (סנהדרין נט). ואמר ר' יוחנן, נכרי שעוסק בתורה חייב מיתה, שנא' (דברים לג, א) תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב, לנו מורשה - ולא להם. היינו, שייחודו של עם ישראל היא לימוד התורה וקיום מצוותיה, וזהו התענוג התמידי והאמיתי של מבחר האומה הישראלית, והיא המזון

בתוה"ק (כג, ב, ג, ד) דבר אל בני ישראל ואמרת אלהם, מועדי ה' אשר תקראו אותם מקראי קדש, אלה הם מועדי. ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי שבת שבתון מקרא קדש, כל מלאכת עבודה לא תעשו, שבת הוא לה' בכל מושבותיכם. אלה מועדי ה' מקראי קדש אשר תקראו אתם במועדם. ובספר שמות מצינו והקשו מפרשי התורה (יעוין ברש"י הק', ובאב"ע, קושייתם ותירוצם ע"פ) דסדר הכתובים הנ"ל טעונין ביאור רב, דמתחילה פתח הכתוב לומר ענין סדר המועדות, ובהמשכו נקט ציווי פרשת השבת? וברמב"ן הרבה להקשות ממה שמצינו נמי בכגון דא בסדר שמות (לה, א - ז) ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אלהם, אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אתם. ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש שבת שבתון לה' כל העושה בו מלאכה יומת. הרי, שפתח נמי בתחילתו בפרשת המועדות, וכשבא לפרטם, נקט ביה בראשונה פרשת השבת? ובחדא מחתא מתרץ הרמב"ן על שינוי ב' המקומות הנ"ל. דבשניהם כאחד באה התורה לאלפנו בינה, שלא תעלה על לבם של ישראל שום הו"א לומר, דכיון דמירי הכא בבנין המשכן שהיא המקום המקודש ביותר לעם סגולה, א"כ יהא ח"ו מותר לחלל את השבת עבודה, לכך באה התורה להזהירנו ע"כ בתכלית האיסור, שאיסור חילול השבת עומדת בעינה, לא שנא בנין בית המשכן, ולא שנא ענין אחר. וכמו"כ גבי מועדות, באה התורה להזהירנו שלא נעלה על דעתינו, שעבור קיום המועדות הותרה לחלל עליה השבת מפני אוכל נפש, קמ"ל פרשת השבת, שאף מפני המועדות לא נשתנה בה שום ציווי במאומה.

ובנתיבות דבריו הק' יש לבאר בהקדם מה דאיתא בחז"ל (הולין קא): אמר אביי, שבת קביעה וקיימא, יוהכ"פ, בי דינא דקא קבעי ליה. רצ"ל, דשבת קדשה ליה הקב"ה בכבודו ובעצמו מיום שברא את עולמו, ואל יתערב זר בהנהגתו, להתיר להם צורך אוכל נפש, משא"כ מועדים וזמנים, ניתן להם לבי"ד של מטה להנהיגם כפי שכלם והבנתם, וע"כ הותרה להם לחלל את השבת לצורך אוכל נפש. וכך מצינו בחז"ל (בראשית רבה יט, ט) ויברך אלהים את יום השביעי. למה ברכו, ר"ש בר נחמן אמר: שאינו נדחה, יו"ט נדחה, יוהכ"פ נדחה, שבת

רבי מנחם מנדל מרימנוב נולד לאביו רבי יוסף בשנת תק"ה. ממשפחה מיוחסת של רבנים, בראשית דרכו, לא היה שייך לעדת החסידים, ולמד תורה בברלין בבית מדרשו של רבי דניאל יפה.

בגיל 11 הגיע לראשונה אל המגיד ממזריטש, שם התפרסם כעילוי.

לאחר תקופה עבר רבי מנחם מנדל לשיבתו של רבי שמעלקא מניקלשבורג, והוא זה שגילה לו את דרך החסידות ובהשפעתו התקרב לחסידות.

לאחר פטירת רבו נסע כחסיד אל רבי אלימלך מליז'נסק ונחשב לאחד מאלה שהמשיכו את דרכו. הוא נמנה בין מייסדיה של החסידות בפולין ובגליציה יחד עם החוזה מלובלין, המגיד מקו'ניץ וה'אוהב ישראל' מאפטא.

שימש כבעל תפילה קבוע בתפילת שחרית של ראש השנה שהייתה נערכת בביתו של רבי אלימלך מליז'נסק. בהמשך כיהן כרב העיירה פריסטוק. למרות עוניו, עברו אליו רבים מחסידיו של רבי אלימלך מליז'נסק לאחר שרבים נפטרו וקיבלו את מרותו והנהגתו. כשהגיע לכהן כרב בעיר רימנוב שמו כבר היה מפורסם ורבים נהרו אחריו ובאו לקבל את ברכתו ועצותיו.

היה אחד הרבנים הפעילים במחלוקת לגבי יחס היהודים לנפוליאון, ושמו קשור באגדות שונות הנוגעות למלחמות הנפוליאוניות. רוב תורותיו עסקו בפרשת המן, עליה הרחיב את הדיבור הן בהבנת הפרשה עצמה ומשמעותה, והן בעניין האותיות המרכיבות את המילה 'מן'. בספר "מנחם ציון" שערך תלמידו המובהק רבי יחזקאל פנט נכתב בהקדמה

אור זרוע לצדיק

הרה"ק רבי מנחם מענדל מרימנוב זיע"א י"ט אייר תקע"ד

ש"עשרים ושתים שנה דרוש דרש מידי שבת בשבתו על פרשת ה'מן". התעסקות זו נבעה כפי הנראה מהאותיות מם ונון הנמצאות הן בשתי שמו (מנחם מנדל), והן בשם מקומו (רימנוב).

צדיקי דורו אמרו עליו כי הוא ניצוץ מנשמת הרי"ף, ואכן רבינו עסק הרבה בלימוד הלכות הרי"ף.

מסופר שבימי נעוריו התקשה בהשגת שלמות בעבודת ה' ובאמצע לימודו נתמננס וראה בחלומו את הרי"ף שהורה לו שישע לליז'נסק אל ר' אלימלך ושם יזכה לשלימות הנדרשת.

לפני שהתפרסם רבינו, היה מסתופף בצל קדשו של הצדיק רבי אלימלך מליז'נסק. פעם אחת בסעודת היום של שבת קדש בשבתו יחד עם כל המסובין, לקח ר' אלימלך את קערת המרק שהוגשה לפניו והפכה על פיה וכל המרק נשפך. מיד צעק רבינו מתוך בהלה ופחד: "אהה, רבי! יקחו את כולנו למאסר". כל המסובין כמעט שהתפרצו בצחוק, אך מיראת רבם התאפקו. אמנם, יותר השתוממו לשמוע את תשובתו של רבי אלימלך: "הרגע בני, שלום לנו ואל תירא, הלא אנחנו כולנו פה היום".

אחרי כן סיפר ר' אלימלך את פשר הדבר: "אחד משרי הממשלה יעץ מזימות להרע לכל היהודים שבמדינה, ופעמים רבות כבר ניסה לכתוב את שטנתו בספר ולהציע לפני המלך שיחתום בטבעתו עליה, ולא עלתה בידו, כי בכל פעם היה קורה איזה מקרה שמנע אותו מלהעלות את השטנה אל שולחן המלך, אך היום גמר השר את כתב השטנה והתכוון להגישה אל המלך.

והי, בהושיט השר את ידו לקחת

את כלי החול כדי לפזר על הכתב שיתייבש הדיו, הפכתי הקערה עם המרק על פיה, ובאותו רגע טעה השר ובמקום כלי החול לקח את כלי הדיו והפכו על הכתב ונטשטש כל הכתב בדיו. והאברך הזה (ר' מ"מ מרימנוב) ראה את כל הנעשה והיה כל כך מופשט בגשמיות עד ששכח שהנני נמצא כאן, ונדמה לו שאני בידי ממש הפכתי את כלי הדיו על הכתב, ולכן צעק מרוב פחד שייקחו אותנו למאסר".

אז ראו כל החסידים כי אותו אברך צופה ברוח הקודש, במקומות אשר עין בשר ודם פשוט לא ראתה.

רבינו היה ידוע ביושרו והיה דורש שאחת לחודש יבדקו את כל המידות והמשקולות של החנויות בעיר לוודא של חסר מהם משקל ונמצא שהלקוחות היו יוצאים נפסדים ולמנוע חשש גזל.

את כל כספו והפדיונות שהיה מקבל מחסידיו היה מחלק לעניים.

באחד מערבי פסח, דיבר מעניין קריעת ים סוף, ואמר שיביאו לפניו ספל מים ויראה להם נס קריעת ים סוף, ונתן את ידו על המים ויבקעו המים שבספל לייב גזרים.

בל"ג בעומר - תקע"ה טיהר וקידש את עצמו, ואמר כי הוא הולך מהעולם ויחזיר טובה למדליק נר לעילוי נשמתו. למחרת, ב"ט באייר תקע"ה, ל"ד בעומר, נפטר ונקבר בבית העלמין היהודי בעיירה רימנוב. את מקומו מילא תלמידו רבי צבי הירש משרת.

תלמידו רבי יחזקאל פנט כתב מכתב על דרך החסידות ובו מספר על רבינו. חסידים רבים נוהגים לקרוא את המכתב ביום פטירתו של רבינו.

רבינו הבטיח כי מי שידליק נר לעילוי נשמתו ביום השנה שלו הוא יפעל עבורו בעצמו ישועות.

בעת הדלקת הנר יש לומר כי הנר הוא לעילוי נשמתו של הרבי מנחם מנדל בן רבי יוסף.

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל.

פרי צדיק

מהנעשה והנשמע בחצר הקודש

ועד שיעורי תורה דקהילתינו

בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

תקנת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א לימים אלו

אשר כל אחד ואחד ילמד דף גמרא בכל יום בסדר מיוחד לכל קהל עדתינו.

- א. כל האברכים והבחורים ילמדו מדי יום מימי הספירה דף גמרא מס' ביצה על הסדר, מיום שני פר' תז"מ.
- ב. הלימוד הינו דווקא בחברותא. כל הרוצה חברותא, ניתן להשאיר הודעה במערכת קול קהילתנו.
- ג. ניתן להשאיר הודעות, שאלות וקושיות על סוגיה הנלמדת, להרה"צ אפרים מנחם מנדל למברגר שליט"א במערכת שלווחה 9.
- ד. לימוד הדף נקבע לשעה 12 עד 1 בצהריים.
- ה. סיום על מסכת ביצה, יתקיים בעה"ת ככל והמצב יתאפשר, ביו"ט שבועות בקידושא רבא לאחר התפילה.
- ו. קוויטל מיוחד עם כל הלומדים יוכנס לכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, נא להרשם במערכת.

סדר הלימוד לשבוע פר' בהר בחקתי - מסכת ביצה

ראשון	שני	שלישי	רביעי	חמישי	שישי	שבת
כ"ב	כ"ג	כ"ד	כ"ה	כ"ו	כ"ז	כ"ח

שמחו בה' וגילו צדיקים

ברגשי גיל ושמחה ובהדרת הקודש נשגור בוח ברכת מזל טוב נאמנה בנם של קדושים

הרה"צ אהרן דוד רוזנבוים שליט"א

לרגל שמחת הבר מצווה לבנו שיחי' הבה"ח אלימלך ני"ו

ולחותנו כ"ק מרן אדמו"ר מקאמארנא שליט"א

מחותנו של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

והברכה אחת היא לעטרת המשפחה הרוממה

הרבנית הצדקנית "אמה של מלכות" תליט"א

יה"ד שיזכו לרוות רוב נחת דקדושה מכל יצ"ח לאורך ימים ושנות חיים מותך כל טוב סלה

העברכים בהדרת הכבוד:

קהל עדת חסידי נדבורנה ביתר

המניעות שהיו מונחים לפניהם. וכמו"כ חל השבוע יומא דהילולא קדישא של התנא האלהי ר' שמעון בר יוחאי, אשר פרוסה מצודתו על נפש כל חי, ובידו הגדולה להוציא יקר מזולל איש לפי ערכו ולפי רום מעלתו.

השי"ת יחננו בדעה בינה והשכל, להאיר עינינו בתורתו ובמצותיו הק', ונזכה לישב באהלה של תורה ועבודה בעבור שמו הגדול, וזכותו הגדולה של רשב"י, תגן עלינו באלף המגן, שנזכה להפקד בדבר ישועה ורחמים ברוחניות ובגשמיות, עדי ימלא ה' משאלות לבנו לטובה ולברכה, ויחיש לנו במהרה, את בן דוד גואלינו, אמן.

המשך דברות קודש מעמוד ב'

מס בהוראות ותשובות וסדרי עבורין, כענין שכתוב בדברי הימים: (דברי הימים - א יב, לב) "ומבני יששכר יודעי בינה לעתים לדעת מה יעשה ישראל ראשיהם מאתים וכל אחיהם על פיהם", ע"כ. הרי, שכשעסוקים ישראל בתורה זו היא המנוחה העולמית שיתברך בה האדם.

ומה יפית ומה נעמת סגולת שבת קודש הדין, שמיניה תתברכון האי ימים הנשגבים החלים בשבוע הבעל"ט ולברכה, דאיכא ביה יומא דפסחא תנינא, שבה האזין הקב"ה לרצון אותם אנשים שנאנסו ולא יכלו לעשות הפסח במועדו ובמקומו, וחתר להם הקב"ה חתירת אהבה, והמציא להם עצה נפלאה לעשות הפסח בחודש השני, כדי לעשות רצונו ולעבדו בלבב שלם, ושתהיה נחת רוח לפנו, שאמר ונעשה רצונו על אף כל

ביום חמישי פר' אחרי קדושים, השתתף כ"ק מרן רבינו שליט"א בשמחת הבר מצווה להבה"ח מנחם מנדל ני"ו, בן משמשו בקודש הרה"ח משה אברהם קליין הי"ו.

ברגשי גיל ושמחה הנני לברך בברכת מזל טוב חמה ולבבית את ידידי היקר הרה"ר **שלמה רובינפיין** הי"ו לרגל שמחת הולדת הבן שיחי'

יה"ד שיזכו לרוות רוב נחת דקדושה מכל ומכל יצ"ח מותך בט"ס

המברך מעוקא דליבא קלמן דושינסקי

מזלא טבא וגדיא יאה

מעומקא דליבא נברך בזאת את אנשי שלומינו שהשמחה במעונם

הרה"ח יחיאל בלעדי הי"ו לרגל שמחת אירוסיו הנכדה

הרה"ח אליקים רוט הי"ו לרגל שמחת אירוסיו הנכדה

הרה"ח מרדכי אבא דויטש הי"ו לרגל שמחת הולדת הנכד

הרה"ח משה רובינפיין הי"ו לרגל שמחת הולדת הנכד

הרה"ח נחום בירנבוים הי"ו לרגל שמחת הולדת הנכדה

הרה"ח מרדכי זאב זופניק הי"ו לרגל שמחת הולדת הנכדה

הרה"ח פנחס דוד בלעדי הי"ו לרגל שמחת אירוסיו הבת

הרה"ח יחזקאל דויטש הי"ו לרגל שמחת הולדת הבן

הרה"ר שלמה רובינפיין הי"ו לרגל שמחת הולדת הבן

הרה"ר יוסף חיים זופניק הי"ו לרגל שמחת הולדת הבת

יה"ד שיזכו לראות מהם ומכל יצ"ח רוב נחת ותענוג דקדושה

כעתידת

קהל עדת חסידי נדבורנה ביתר